

Arrest

nr. 289 203 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. PAQUOT *loco* advocaten D. ANDRIEN & F. LAURENT en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België binnen op 29 november 2020 en verzoekt op 1 december 2020 om internationale bescherming. Op 24 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, N.A.Q., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Watapur Loye Kalay, een dorp in het district Watapur van de Afghaanse provincie Kunar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In

Afghanistan bent u nooit naar school geweest omdat u uw gezin moest ondersteunen. Voor uw vertrek uit Afghanistan zorgde u voor de dieren en u werkte ook op de landbouwgronden die jullie hadden. Uw beide ouders wonen momenteel nog steeds in uw dorp te Watapur. Ze wonen daar samen met uw twee broers en twee zussen. Uw oudste broer H. woont momenteel in Asadabad, het provinciale centrum van Kunar.

Uw problemen kwamen er op 25/01/1399 (= 13 april 2020) omdat u, toen u gras ging verzamelen voor de koeien, een bom ontdekte. Deze lag naast de hoofdweg die richting het districtscentrum van Watapur liep. Toen u het zag was u zeer bang en u begaf zich onmiddellijk terug naar huis. U vertelde daar tegen uw moeder wat u gezien had. Uw moeder vertelde het toen tegen uw broer W. W besloot om het dorps hoofd, S.A., te bellen en te vertellen wat u gezien had. S.A. zei dat hij de politie ernaartoe ging sturen en dat jullie, uw broer en u, moesten zorgen dat mensen niet richting de bom gingen. Tien minuten later arriveerden de politie en ze lieten de bom gecontroleerd exploderen. De politie ging na de ontploffing weg en toen gingen de dorpingen kijken wat er gebeurd was. Er was wat schade aan het voetpad, de weg en aan de velden ernaast. De dorpingen vroegen zich af wie de bom ontdekt had en al snel kwamen ze te weten dat u het gezien had en dat jullie de malik (= dorps hoofd) ingelicht hadden. Doordat jullie, u en uw broer, ook gevraagd werden om zich naar het districtscentrum te begeven wisten de mensen het. In het districtscentrum ontmoette u het districtshoofd. Deze sprak eerst tegen de malik en uw broer W. Daarna benaderde het districtshoofd u om te zeggen dat hij het apprecieerde dat u hen geïnformeerd had over de bom. Hij vertelde u ook om het in de toekomst te laten weten als u verdachte zaken opmerkte. Op het einde kreeg u 500 of 1000 afghani. Uw broer en u keerden dan samen terug naar huis. Vier dagen nadat de bom gevonden was ging u met uw moeder naar uw maternale oom in Asadabad district. Toen u bij uw oom was kwamen de taliban langs bij u thuis. Uw broer W. deed open en, gewapende, taliban wilden onmiddellijk binnenkomen en het huis doorzoeken. W. trachtte hen tegen te houden maar werd in elkaar geslagen door de taliban. W. zijn arm werd gebroken en de taliban geraakten toch binnen. Ze doorzochten uw huis maar vonden u niet. De taliban gingen hierna weer weg. W. belde, van zodra ze weg waren, naar uw maternale oom om te vertellen wat gebeurd was. W. zei dat ze op zoek waren naar u en dat ze u gingen doden of straffen. Hij vroeg uw oom om te helpen. Uw oom belde toen onmiddellijk naar uw oudste broer H. H. zei dat u zich, samen met uw maternale oom, naar hem moest begeven in Asadabad. Toen jullie toekwamen zei uw broer dat u bij een persoon genaamd R. moest blijven en diende te doen wat hij zei. U bleef één of twee dagen bij R. en daarna vertelde hij u om uw spullen te verzamelen. Jullie gingen daarna met de auto naar een plek waar u de bus opstapte richting Nimroz. Vandaaruit verliet u Afghanistan. Toen u een maand later in Turkije was kwamen de taliban nogmaals langs bij u thuis. Ze doorzochten opnieuw het huis maar konden u niet vinden. Ze lieten toen ook een brief achter waarin staat dat hun strijders u moeten doden als ze u vinden.

In de tweede of derde maand van 1399 (= april of mei 2020) heeft u Afghanistan verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Bosnië naar België waar u op 1 december 2020 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd (allemaal origineel): uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een brief geschreven door de taliban en een brief waarin de feiten bevestigd worden door de dorpsouderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat hoewel u op het ogenblik van uw asielaanvraag minderjarig was en u op 28 januari 2021 een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij, deze voogdij op 31 maart 2021 van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofdte geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u aanzien als een spion van de overheid. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo mag het ten stelligste verbazen dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming en uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in december 2020, gewag maakte van andere problemen dan de problemen die u later, in april 2021 bij DVZ, en in februari 2022 bij het CGVS uit de doeken deed. Als asielmotief gaf u initieel aan dat de taliban wilden dat u zich bij hen aansloot om ten strijde te trekken (administratief dossier, fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Het is bijgevolg merkwaardig dat u later verklaarde bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban u ervan beschuldigen een spion te zijn omdat u één van hun bommen opgemerkt had en deze informatie doorgegeven had aan het districtscentrum (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5; CGVS, p. 13). Met deze vaststelling werd u geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud maar u verklaarde eerst dat u dit niet gezegd had. Dit is natuurlijk geen afdoende antwoord omdat het zwart op wit neergeschreven staat in uw dossier. Toen verklaarde u dat u zich niks kan herinneren van de eerste dag en dat u het misschien wel gezegd hebt maar dat u vermoeid was en het interview zo snel mogelijk wilde afronden (CGVS, p. 18). Opnieuw hoeft het niet gezegd te worden dat dit antwoord evenmin in staat is om te verklaren waarom uw vluchtmotief plots zo anders van aard is. Uw intake als niet-begeleide minderjarige vluchteling zou namelijk niet langer tijd in beslag genomen hebben indien u beknopt verklaard zou hebben dat de taliban u beschuldigden van spionage. Het Commissariaat-generaal wijst u er op dat uw uiteenlopende asielmotieven de geloofwaardigheid van uw aanvraag op zeer ernstige wijze aantasten.

Verder dient opgemerkt te worden dat u er tevens niet in geslaagd bent om consistent te zijn over uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u bij DVZ dat u de bom ongeveer een vijftiental dagen voor uw vertrek uit Afghanistan gevonden had (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u de bom op de vijftiende van de eerste maand in het jaar 1399 gevonden te hebben. U verklaarde vijf dagen na het ontdekken van de bom vertrokken te zijn (CGVS, p. 13). Dat u op zo een korte periode al tien dagen afwijkt van uw eerdere verklaring is, zacht uitgedrukt, onlogisch. Men kan redelijkerwijze verwachten dat u weet of u na het vinden van de bom nog een vijftal dagen of een tweetal weken in Afghanistan verbleef, de gebeurtenissen vormden immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid der dingen, dat u zich hierin vergist lijkt onwaarschijnlijk gezien de context die u schetst. Dat u later, wanneer naar uw vertrekdatum uit Afghanistan gevraagd, aangeeft dat het ofwel in de tweede maand of derde maand van 1399 was dat u vertrokken bent is eveneens merkwaardig gelet op uw eerdere verklaring (CGVS, p. 19). Zo is het onmogelijk dat u in de derde maand van 1399 (= juni 2020) vertrokken zou zijn terwijl uw problemen zich afspeelden aan het einde van de eerste maand. Het Commissariaat-generaal wijst u er op dat dit allesbehalve doorleefd en geloofwaardig overkomt.

Uw verklaringen over het gedrag dat de taliban stelden heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken. Zo raakt het kant noch wal dat de taliban enkel u beschuldigden van informatie doorgegeven te hebben aan het districtshuis. Uw broer W. speelde volgens uw verklaringen immers een even belangrijke rol in het briefen van de informatie aan het districtshuis. Zo kwam duidelijk naar voren uit uw verklaringen dat u slechts verteld had tegen uw moeder wat u gezien had. Het was uw moeder die het toen tegen uw broer zei en hij lichtte de malik (= dorpsheer) erover in. De malik gaf de informatie daarna door aan het districtscentrum (CGVS, p. 13, 15). Toen de politie ter plaatse was en de bom had laten exploderen gingen heel wat dorpelings ter plaatse. Mensen vroegen zich af wie de bom gezien had en wie de overheid ingelicht had. U was daar ook bij en toen hoorden de mensen dat u de bom ontdekt had en dat het u en uw broer W. waren die de malik ingelicht hadden. U en uw broer W. werden ook naar het districtscentrum gevraagd. Jullie gingen er samen met de malik naartoe (CGVS, p. 13, 15, 16). Het mag daarom ten stelligste verbazen dat de taliban er niet aan dachten dat uw broer W. de reden was dat de overheid ingelicht werd over de bom. Dat u dan later verklaarde dat hij niet verdacht werd omdat mensen dachten dat u de overheid ingelicht had weet niet te overtuigen (CGVS, p. 18). Er kan immers verwacht worden dat de taliban iedereen die hun plan gedwarsbood had zouden straffen, in casu quod non.

Verder is uw verklaring omtrent het gedrag dat de taliban stelden toen ze de eerste keer bij u thuis langskwamen zeer merkwaardig. Zo stormden ze gewapend uw huis binnen toen uw broer W. de deur opendeed. Uw broer probeerde ze tegen te houden maar dit lukte niet. De taliban doorzochten uw huis maar vonden u niet, omdat u er niet was op dat moment, waarna ze weer weggingen. Gedurende het bezoek zeiden de taliban niks (CGVS, p. 13, 16). Het doet echter de wenkbrauwen fronsen dat de taliban er klaarblijkelijk niet aan dachten om te vragen waar u was. Het is namelijk de logica zelve dat uw aanwezige familieleden die thuis waren wisten waar u was op dat moment. Dat de taliban zomaar weggingen nadat ze het huis doorzocht hebben doet vermoeden dat ze toch niet erg geïnteresseerd waren in u wat strijdig is met uw beweerde vrees. Deze door u geschilderde gang van zaken weet helemaal niet te overtuigen. Bovendien raakt het, zoals eerder gezegd, kant noch wal dat W. geen doelwit was terwijl de taliban hem evengoed als een spion hadden kunnen beschouwen.

Daarnaast is het ook weinig logisch dat de taliban, nadat ze de eerste keer bij u thuis langs geweest waren, besloten om een maand te wachten om opnieuw langs te komen (CGVS, p. 17-18). Er kan immers verwacht worden dat de taliban meer gepresseerd zouden zijn om u te vinden. Nu gaven ze u namelijk heel wat tijd om uw vertrek uit Afghanistan te regelen. Dat gedrag van de taliban valt echter niet te rijmen met de door u geschetste context.

Het is daarenboven weinig ernstig te noemen dat u niet weet of uw familie nog iets gehoord heeft van de taliban na hun tweede bezoek bij u thuis (CGVS, p. 18). Nochtans heeft u op heden nog steeds contact met uw familie, die overigens nog steeds in hetzelfde dorp woont (CGVS, p. 10, 12). Er kan bijgevolg verwacht worden dat u er naar vraagt wanneer u contact heeft met uw familie. Dat niemand van uw familie u ook iets zou zeggen weet niet te overtuigen (CGVS, p. 18). Het is namelijk strijdig met elke logica dat men u dergelijke informatie zou onthouden. Uw ouders of broer zouden immers geen enkele reden hebben om u in het ongewisse te laten. In Afghanistan beweert u vervolging te vrezen, en u weet dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het Commissariaat-generaal. Dat u of uw ouders hierover niet zouden spreken wanneer u contact hebt met hen is weinig geloofwaardig. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

Wat de door u neergelegde brieven (Administratief dossier – Groene map, stuk 2 & 3) betreft dient gesteld te worden dat deze documenten niet bij machte zijn om uw relaas aannemelijk te maken. In tegendeel, de brieven doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo stemde uw verklaring over wat in de brieven staat niet overeen met de werkelijke inhoud van de brieven. Zo blijkt duidelijk uit de brieven dat de bommen ontmanteld werden. Uit de vertaling van de bevestigingsbrief blijkt zelfs dat de bom ontmanteld werd door een speciaal team van het districtshuis (Administratief dossier – groene map, vertaling stuk 2 & 3). Het mag, gelet op het voorgaande, de nodige verbazing wekken dat u steeds bleef vasthouden aan het feit dat de bom tot ontploffing werd gebracht door de politie en zelfs schade veroorzaakt had aan de weg, het voetpad en een veld (CGVS, p. 13, 14, 15, 18). Het zou immers veel logischer en veiliger geweest zijn mocht men de bom gewoon ontmanteld laten hebben door een gespecialiseerd team zoals dit expliciet in de ene brief, waarin de feiten bevestigd worden, geschreven staat. Voorgaande brief werd bovendien opgesteld op vraag van uw familie in Afghanistan (CGVS, p. 18). Gezien het gesolliciteerd karakter ervan heeft de brief sowieso geen objectieve bewijswaarde. In ieder geval hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Het ontbeert ook alle logica dat de dreigbrief door de taliban geschreven is op 26/01/1399. Dit zou immers betekenen dat deze brief geschreven werd één dag nadat u de bom ontdekt had (CGVS, p. 13). Het houdt eveneens weinig steek dat de taliban deze brief zouden geschreven hebben op een welbepaald moment en ze na het schrijven van deze brief nog vier dagen gewacht hebben om u te komen zoeken (CGVS, p. 17). Nog vreemder wordt het dat u verklaarde dat deze dreigbrief pas afgegeven werd toen de taliban na ongeveer één maand voor de tweede keer langskwamen bij u thuis (CGVS, p. 18). Dit klinkt allemaal onaannemelijk. In het licht van de bovenstaande observaties moet gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen zelf geloofwaardig zijn, in casu quod non. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (blauwe map, stuk 1). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Het Commissariaat-generaal stipt ook nog aan dat uw verklaring omtrent het gedrag dat uw broer W. stelde toen de taliban langskwamen bij u thuis niet weet te overtuigen. Zo is het weinig waarschijnlijk dat hij werkelijk zou proberen om gewapende talibs tegen te houden (CGVS, p. 16). De taliban heeft namelijk een bepaalde reputatie waardoor het mag verbazen dat iemand, zoals uw broer, onbevreesd zou ingaan tegen hen. Dat W. ze probeerde tegen te houden omdat uw jongere broer en zus thuis waren lijkt geen valabele reden om zijn leven op het spel te zetten (CGVS, p. 17), te meer uw jongere broer en zus geen enkel risico liepen op dat moment en u niet thuis was.

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat er doorheen de asielprocedure nog meerdere incoherenties werden vastgesteld;

Zo verklaarde u bij binnenkomst als niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat uw vader reeds tien jaar geleden overleden was (Administratief dossier – Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Later bij DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat hij nog leeft. Met deze vaststelling werd u ook geconfronteerd maar u verklaarde dat niet gezegd te hebben (CGVS, p. 10). Uiteraard straalt dit negatief af op uw algehele geloofwaardigheid.

Verder is het ook opmerkelijk dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u werkte op de velden om uw familie te ondersteunen (CGVS, p. 8). Als dit werkelijk zo is dan kan ook verwacht worden dat u bekend bent met de Afghaanse maanden en seizoenen. Dit is namelijk van cruciaal belang om te weten wanneer bepaalde gewassen gezaaid en geoogst moeten worden. Dat u dit niet wist omdat u nog te jong en ongeschoold was, kan, los van het feit dat het ook van belang was voor uw beweerde werk, niet overtuigen (CGVS, p. 5). Zo was u namelijk al zeventien jaar toen u Afghanistan verliet (CGVS, p. 17).

Het mag trouwens ook de nodige verbazing wekken dat er op uw taskara, die blijkbaar vier jaar geleden verkregen werd in Afghanistan, staat dat u student bent (Administratief dossier – Groene map, vertaling stuk 1). Nochtans verklaarde u in Afghanistan nooit naar school geweest te zijn (CGVS, p. 7). Daarenboven is het zeer onlogisch dat heel wat invulvelden op de taskara blanco gebleven zijn. Dit doet dan ook vermoeden dat uw taskara geen authentiek stuk betreft. Zoals eerder aangehaald werd is corruptie wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Het Commissariaat-generaal wijst u erop dat deze en voorgaande vaststellingen een smet werpen op uw algehele geloofwaardigheid.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u, aangezien u over land reisde, andere veilige landen zoals bijvoorbeeld Griekenland gepasseerd bent (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 32) zonder een VIB in te dienen. Dat u dit echter nagelaten heeft ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde en de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zoals eerder al beargumenteerd zijn de door u neergelegde stavingstukken niet bij machte een ander licht te werpen op de genomen conclusie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus),

Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze

intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 20 mei 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak op 27 mei 2022 laten weten niet te kunnen instemmen met het verzoek tot behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 9.3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, van de artikelen 18, 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 16 en 25 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 20 en 23 van de richtlijn 2011/95/EU het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU of de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003). Hij maakt tevens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Volgens artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet er rekening worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, wat *in casu* niet correct wordt gedaan. De verwerende partij begaat volgens verzoeker een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

In een voorafgaande opmerking laat verzoeker gelden dat zijn persoonlijk onderhoud werd gefilmd met een *webcam* en dat het onmogelijk is om de identiteit te achterhalen van de personen die toegang hadden tot deze *webcam*. Verzoeker citeert artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, alsook de bijlage bij de oproeping voor zijn persoonlijk onderhoud (stuk 3 bij het verzoekschrift). Hij hekelt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat de beschermingsfunctionaris hem om toestemming voor het gebruik van deze *webcam* heeft gevraagd of dat hij toestemming heeft gegeven. Dit punt is in het geheel niet besproken. Er wordt, aldus verzoeker, geen melding gemaakt van het gebruik van deze *webcam*, en hij is in aanwezigheid van de tolk niet ingelicht om hem in staat te stellen dit proces te begrijpen en hem te ondervragen over zijn geïnformeerde toestemming. Door tijdens het persoonlijk onderhoud zonder toestemming van verzoeker gebruik te maken van een *webcam*, heeft het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) luidens het verzoekschrift de in voormeld artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 neergelegde geheimhoudingsplicht geschonden.

Wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, herinnert verzoeker er vooreerst aan dat hij zich de verklaringen, zoals afgelegd bij de registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in december 2020, niet herinnert en zelf de inhoud van deze verklaringen niet begrijpt. Verder voert hij aan dat er ook verschillende problemen zijn met de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling. In de eerste plaats is deze niet ondertekend, noch door de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch door verzoeker, waardoor het onmogelijk is de echtheid van het document en van de verklaringen te garanderen. Bovendien bevatten meerdere rubrieken geen informatie en zijn alleen de rubrieken betreffende verzoekers familie, zijn kwetsbaarheid, zijn verzoek om opvang en zijn reden voor asiel ingevuld. Uit de wijze waarop dit formulier is ingevuld, blijkt volgens verzoeker duidelijk dat deze 'registratie' niet met de nodige zorgvuldigheid is geschied en dat er dus geen rekening mee kan worden gehouden bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker. Bijgevolg kan volgens verzoeker aan dit formulier geen bewijskracht worden toegekend en kan het commissariaat-generaal zich er niet op baseren om zijn verklaringen te analyseren.

Aangaande de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, herhaalt verzoeker dat hij ongeveer vijf maanden na de explosie vertrokken is. Dat hij verklaarde dat hij de tweede of derde maand vertrok, is volgens hem volkomen consequent daar de problemen zich op '25.01.1399' voordeden en wordt bevestigd door zijn verklaringen later tijdens het persoonlijk onderhoud toen hij aangaf dat hij zijn familie voor het laatst had gezien in de tweede maand van 1399. Verder werpt verzoeker op dat, aangezien hij analfabeet was en de data niet precies kende, hij er de voorkeur aan gaf een ruim antwoord te geven om niet het risico te lopen zich te vergissen.

Waar het commissariaat-generaal het onwaarschijnlijk acht dat de taliban alleen hem en niet ook zijn broer zouden aanvallen, ook al had zijn broer de malik gewaarschuwd, werpt verzoeker op dat geen rekening wordt gehouden met de context van de feiten. Integendeel, volgens hem is het heel logisch dat alleen hij beschuldigd en vervolgd werd en niet zijn broer. Hij had immers de bom ontdekt en was door de dorpelingen gezien. Toen de politie arriveerde, gingen de dorpelingen er redelijkerwijs van uit dat hij zelf de politie had ingelicht en konden zij niet weten dat het zijn broer was die de malik had gewaarschuwd. Voorts oppert verzoeker dat de vaststelling van het commissariaat-generaal dat de taliban niets zouden gezegd hebben toen ze bij hem thuis kwamen onjuist zijn en in tegenspraak met zijn gezegden.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verklaringen van verzoeker niet overeenstemmen met de werkelijke inhoud van de door hem neergelegde brieven, repliceert verzoeker dat de vertaling van

de bevestigingsbrief slechts een onofficiële vertaling is, dat de naam van de tolk niet wordt vermeld en dat het niet mogelijk is na te gaan of het om een beëdigde tolk gaat. Bovendien doet de grammatica van de zinnen volgens verzoeker twijfels rijzen over de kwaliteit van de vertaling en de gebruikte termen. Hij wijst op de niet correcte vertaling van 'diffused' in 'ontmanteld' en benadrukt dat de bom ontploft is en niet ontmanteld. In verband met de datum van opstellen en uitgifte van de dreigbrief, werpt verzoeker op dat hij zich niet in de geest van de taliban kan verplaatsen. Verder hekelt hij dat het commissariaat-generaal slechts een beperkte bewijskracht in deze documenten erkent vanwege de algemene informatie over corruptie in Afghanistan. Hij citeert uit rechtspraak van de Raad en besluit dat de verwerende partij, door zonder enige concrete analyse automatisch te concluderen dat de aanwezige documenten frauduleus zijn, ingaat tegen de algemene verplichting van elke autoriteit om de elementen van het dossier grondig te onderzoeken, teneinde met volledige kennis van zaken en rekening houdend met alle elementen van het dossier een beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker bevestigt voorts dat zijn vader nog in leven is en dat het formulier 'niet-begeleide minderjarige' onjuist is.

Dat hij de maanden en de seizoenen niet kende, hoewel hij zijn vader op het land had geholpen, moet volgens verzoeker dan weer genuanceerd worden. Zijn kennis was voldoende om zijn vader op het land te kunnen helpen en bovendien heeft de *protection officer* hem niet duidelijk gevraagd of hij de seizoenen kende, maar heeft hij hem enkel gevraagd naar de lente.

Verder betoogt verzoeker dat het gegeven dat hij geen verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat heeft ingediend volstrekt irrelevant is, temeer daar hij in België is aangekomen toen hij nog minderjarig was. Volgens de Dublin III-verordening moet het verzoek om internationale bescherming van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling worden behandeld in het land waar hij zijn verzoek heeft ingediend.

In verband met het beroep van zijn broer als militair tot slot haalt verzoeker aan dat de *protection officer* niet geverifieerd heeft of hij geen vrees had vanwege dit element terwijl hij volgens de EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 een risicoprofiel kan hebben.

Aangaande het risico voor vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa, haalt verzoeker aan dat uit verschillende rapporten (waaruit hij citeert) blijkt dat de taliban allen die in Europa zijn gevlucht of gebleven, beschouwen als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen. Momenteel hebben de taliban de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen, waardoor zij iedereen kunnen identificeren die terugkeert naar Afghanistan. In geval van terugkeer zal verzoeker, die buiten Afghanistan heeft verbleven, onder meer in Europa, rechtstreeks door de taliban worden geïdentificeerd en in een categorie worden ingedeeld. Vanwege zijn verblijf in Europa is het zeer waarschijnlijk dat hij mishandeld zal worden. Sinds de taliban aan de macht zijn, zijn er talrijke rapporten over buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen. Verzoeker citeert uit meerdere van deze rapporten. Verzoeker stelt voorts dat het onmogelijk is objectieve informatie te verkrijgen die de veiligheid bevestigt van eenieder die naar Afghanistan is teruggekeerd en dat er thans niet de nodige informatie beschikbaar is om te garanderen dat degenen die naar Afghanistan zijn teruggekeerd niet zullen worden mishandeld ten gevolge van hun verblijf in Europa.

Vervolgens gaat verzoeker in op het risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, als gevolg van de precaire socio-economische en de humanitaire situatie in Afghanistan.

Om een beroep te kunnen doen op artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, lijkt het noodzakelijk dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest *M'Bodj* (HvJ 18 december 2014, *Mohamed M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13) de inhoud van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn verduidelijkt. De verantwoordelijkheid van de betrokken actoren kan echter niet al te strikt worden geïnterpreteerd zonder de inhoud van de subsidiaire bescherming te ondermijnen. Hoewel uit de Kwalificatierichtlijn volgt dat de toepassing van subsidiaire bescherming verantwoordelijkheid van de actoren vereist, impliceert deze verantwoordelijkheid luidens het verzoekschrift niet dat deze actoren vrijwillig handelen, zonder welke artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn zinloos zou zijn.

In casu kan de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan volgens verzoeker worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals beschreven in de zaak “*Sufi en Elmi*”. Voordat de taliban de macht overnamen, leefde de Afgaanse regering al verscheidene jaren van internationale hulp en zag zij de verduistering van deze hulp door de vingers. De machtsovername door de taliban maakte een einde aan de internationale hulp die vele Afghanen in staat stelde te overleven. De humanitaire crisis wordt volgens verzoeker aldus nog verergerd door het optreden van de Afgaanse staat, die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd. Deze crisis is nog verergerd door de blokkering van de hulp door internationale actoren. Artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet vereist niet dat de vervolging uitsluitend en alleen wordt veroorzaakt door de genoemde actoren. *In casu* zijn de economische crisis en de daaruit voortvloeiende rampzalige omstandigheden verergerd door het einde van de internationale hulp en door de taliban die belastingen eisen en de bevolking voedsel ontnemen. Verzoeker verwijst naar meerdere bronnen en naar arrest nr. 257 586 van de Raad van 1 juli 2021. Verzoeker besluit dat zijn situatie in geval van terugkeer naar Afghanistan moet worden geacht binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te vallen.

Aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op ernstig schade, als bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, werpt verzoeker op dat, in tegenstelling tot wat wordt beweerd in de bestreden beslissing, de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder zorgwekkend blijft, aangezien meer dan duizend burgers het leven hebben verloren sinds de taliban aan de macht zijn gekomen. In het verslag “*Afghanistan : COI Repository, 1st september 2021 – 17 August 2022*” van Asyls (stuk 4 bij het verzoekschrift) worden talrijke incidenten genoemd die zich hebben voorgedaan sinds de taliban de macht hebben overgenomen. Volgens verzoeker had de verwerende partij enerzijds rekening moeten houden met recentere rapporten dan deze door haar gehanteerd aangezien de veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder volatiel is. Anderzijds blijkt bijvoorbeeld uit het verslag van het voormalige EASO van januari 2022 dat veel organisaties/personen die informatie verstrekken over de situatie in Afghanistan niet meer aanwezig zijn sinds de taliban de macht hebben overgenomen. Verzoeker acht de bestreden beslissing dan ook voorbarig en deze dient ten minste te worden vernietigd totdat een betrouwbaar en volledig informatieverslag wordt opgesteld. Bovendien, vóór de machtsovername door de taliban, verleende het commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus aan personen uit bepaalde districten/provincies waar de taliban sterk aanwezig waren en verantwoordelijk waren voor vele incidenten. Het commissariaat-generaal kan de machtsovername door de taliban - een extremistische/terroristische groepering die jarenlang verantwoordelijk is geweest voor de oorlog in Afghanistan - nu niet gebruiken om aan te voeren dat Afgaanse verzoekers van internationale bescherming niet langer gevaar lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in nog meer ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- “*informatie : mogelijk gebruik webcam tijdens het gehoor*” (stuk 3);
- Asyls, “*Afghanistan : COI Repository, 1st september 2021 – 13th April 2022*” (stuk 4).

3.2.2. Bij haar verweernota voegt de verwerende partij een overzicht van bronnen inzake de socio-economische situatie in Afghanistan, een email van 9 mei 2022 en een uittreksel uit de *Cambridge Dictionary* en voegt zij de *weblinks* toe van de volgende documenten:

- EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, april 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022.

3.2.3. Op 17 april 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;

- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

3.2.4. Op 26 april 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd volgende stukken betreffende het werk van zijn broer:

- een certificaat deelname antiterrorismeopleiding (stuk 1);
- een “*certification letter*” van de Amerikaanse ambassade in Kabul (stuk 2);
- een werk- en wapenkaart (stuk 3);
- een aanbevelingsbrief voor goede diensten (stuk 4);
- foto's van verzoekers broer (stuk 5).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen

ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen of rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 9.3. van het Verdrag inzake de rechten van het kind, van de artikelen 18, 24 en 41 van het Handvest, van de artikelen 16 en 25 van de richtlijn 2013/32/EU en van de artikelen 20 en 23 van de richtlijn 2011/95/EU, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De schending van voormelde artikelen wordt, voor zover al op ontvankelijke wijze, minstens niet dienstig aangevoerd.

3.3.5. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, gedood te worden door de taliban omdat ze hem aanzien als een spion voor de overheid.

Blijkens de bestreden beslissing kan aan de door verzoeker naar voor geschoven asielmotieven en voorgewende vrees geen enkel geloof worden gehecht omdat zijn asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt. Zo mag het (i) ten stelligste verbazen dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling gewag maakte van andere problemen dan de problemen die hij later bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het commissariaat-generaal uit de doeken deed, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas op zeer ernstige wijze aantast. Verder (ii) slaagt verzoeker er niet in consistent te zijn over zijn vertrek uit Afghanistan. Daarnaast (iii) heeft hij zijn verklaringen over het gedrag dat de taliban stelden niet aannemelijk kunnen maken. Zo raakt het (a) kant, noch wal dat de taliban enkel verzoeker en niet tevens zijn broer W. viseerden, is (b) het door de taliban gestelde gedrag toen ze de eerste keer bij verzoeker thuis langskwamen zeer merkwaardig en is het (c) ook weinig logisch dat de taliban besloten om na het eerste bezoek een maand te wachten alvorens opnieuw naar verzoekers thuis te gaan. Daarenboven (iv) is het weinig ernstig te noemen dat verzoeker niet weet of zijn familie nog iets gehoord heeft van de taliban na hun tweede bezoek bij zijn thuis. De door verzoeker neergelegde brieven (v) zijn om inhoudelijke en vormelijke redenen niet bij machte om zijn relaas aannemelijk te maken. Verder (vi) wordt ook nog aangestipt dat verzoekers verklaringen omtrent het gedrag dat zijn broer W. stelde toen de taliban langskwamen bij hem thuis niet weten te overtuigen. Volledigheidshalve (vii) wordt vermeld dat er doorheen de asielprocedure nog meerdere incoherenties werden vastgesteld. Zo (a) legde verzoeker incoherente verklaringen af over het al dan niet nog in leven zijn van zijn vader, kon er (b) gelet op zijn verklaringen dat hij op de velden werkte om zijn familie te ondersteunen ook verwacht worden dat hij bekend zou zijn met de Afghaanse maanden en seizoenen en mag het (c) verbazing wekken dat er op zijn taskara vermeld staat dat hij student is terwijl hij verklaarde nooit naar school geweest te zijn. Tot slot (viii) wordt nog aangestipt dat, daar verzoeker nooit asiel in een ander land heeft gevraagd, er een vermoeden rijst dat er eerder opportunistische en/of socio-economische motieven aan de basis van zijn verzoek liggen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, voor het merendeel betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name zijn beweerde problemen met de taliban. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift vooreerst aanvoert dat het commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering betreft daar verzoeker niet aantoonbaar waar een andersluidende interpretatie of analyse van de verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Verzoeker brengt ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.6.3. Verder hekelt verzoeker dat zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gefilmd werd met een *webcam* en dat het onmogelijk is om de identiteit te achterhalen van de personen die toegang hadden tot de *webcam*. Hij haalt verder aan dat in de gehoornotities geen melding wordt gemaakt van het gebruik van een *webcam* en dat hieruit niet kan blijken dat zijn toestemming werd gevraagd voor het gebruik ervan of dat hij zijn toestemming heeft gegeven. Verzoeker meent dan ook dat de geheimhoudingsplicht, vervat in artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, geschonden is.

Artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 27 juni 2018, legt op dat de commissaris-generaal het persoonlijk onderhoud over de inhoud van het verzoek om internationale bescherming dient te laten plaatsvinden in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen en dat het gehoor slechts plaatsvindt in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon.

Bij de oproeping voor het persoonlijk onderhoud, aan verzoeker verstuurd op 20 januari 2022, is een bijlage gevoegd met informatie over het mogelijk gebruik van een *webcam* tijdens het op 8 februari 2022 geplande gehoor. In deze informatie, ook gevoegd als stuk 3 bij het verzoekschrift, werd verzoeker ervan op de hoogte gesteld dat nieuwe *protection officers*, in het kader van hun opleiding, een aantal persoonlijke onderhouden bijwonen. Er werd hierbij verduidelijkt dat de mogelijkheid om deze in het verhoorlokaal zelf bij te wonen in de toen geldende context beperkt was, reden waarom voorzien wordt in de mogelijkheid dat de nieuwe *protection officers* een persoonlijk onderhoud dat gefilmd wordt via een *webcam* kunnen volgen vanuit een ander lokaal. In de begeleidende informerende brief werd *in fine* gesteld dat verzoeker, indien hij vragen zou hebben over de mogelijkheid te worden gefilmd of indien hij zijn weigering wenst kenbaar te maken, contact kon opnemen via het erin vermelde emailadres. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker of zijn advocaat voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud vragen hadden of zich zouden hebben verzet tegen het mogelijke gebruik van een *webcam*. Het klopt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud nergens blijkt dat er een *webcam* zou gebruikt zijn, dat verzoeker hiervoor om de toestemming werd gevraagd of dat deze daarmee (schriftelijk) instemt. Uit een email van 9 mei 2022, gevoegd bij de nota met opmerkingen van de verwerende partij, blijkt dat de *protection officer* die het persoonlijk onderhoud van verzoeker afnam, stellig verklaart dat het onderhoud wel degelijk werd gevolgd door nieuwe *protection officers* via een *webcam* en dat hij expliciet aan verzoeker gevraagd heeft of hij zijn toestemming gaf, waarbij hem duidelijk werd gemaakt dat hij het recht had om te weigeren en dat dit geen enkele impact zou hebben op de uiteindelijke beslissing. Volgens de *protection officer* werd alles grondig besproken. Er is geen reden om te twijfelen aan de verklaringen van de betrokken *protection officer*, ook al vindt dit alles geen neerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud. De verwerende partij kan worden gevolgd waar deze stelt dat het om een materiële vergissing gaat. Dat er geen schriftelijke toestemming voorligt, is betreurenswaardig, maar doet geen afbreuk aan de geheimhoudingsplicht waaraan zowel de *protection officer* die het onderhoud afneemt, als de *protection officers* in opleiding die het persoonlijk onderhoud van de *webcam* volgen gebonden zijn. In de informatie aan verzoeker ter kennis gebracht voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud werd hier reeds op gewezen en werd benadrukt dat geen enkel persoonlijk onderhoud zal worden opgenomen, dat het enkel rechtstreeks kan worden gevolgd en dat er geen beelden van verspreid zullen worden. Gelet op de geheimhoudingsplicht van de *protection officers* in opleiding is de kritiek van verzoeker, dat hij geen kennis heeft van de identiteit van de personen die toegang hadden tot de *webcam*, niet dienstig. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat noch verzoeker, noch zijn advocaat enige opmerking hebben gemaakt over het verloop van het persoonlijk onderhoud, niet bij afloop ervan en ook niet na het verkrijgen van de gehoornotities. De Raad ziet niet in en zo blijkt ook niet uit het administratief dossier dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker niet zou hebben plaatsgevonden in omstandigheden die een passende

geheimhouding waarborgen. Verzoeker toont ook niet *in concreto* aan dat het gebruik van de *webcam* hem zou verhinderd hebben om bepaalde zaken te vermelden tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

3.3.6.4. Wat de vluchtmotieven van verzoeker betreft, merkt de Raad vooreerst op dat het zeer bevreemdend voorkomt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek een volledig ander asielmotief opgaf dan wat hij naderhand, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal, als reden voor zijn vertrek uit Afghanistan opgaf. Zo blijkt dat hij bij de registratie van zijn verzoek als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in december 2020 verklaarde dat de taliban wilden dat hij zich bij hen aansloot en met hen ten strijde zou trekken (administratief dossier, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Dit strookt geenszins met zijn verklaringen naderhand bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal waar hij telkens verklaarde dat de taliban hem ervan beschuldigden een spion te zijn voor de overheid omdat hij één van hun bommen had opgemerkt en deze informatie door zijn toedoen doorgegeven werd aan het districtscentrum (administratief dossier, vragenlijst, punt 3.5 en notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Verzoekers verklaringen waren telkens duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud geconfronteerd met zijn verklaring bij binnenkomst dat de taliban hem wilden rekruteren. Hij ontkende eerst dat hij dit gezegd had en verduidelijkte, indien hij dit toch zo gezegd had, dat hij toen vermoeid was, een zeer moeilijke reis achter de rug had, niet in goede conditie was en het interview zo snel mogelijk wilde afronden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald, verklaart dit geenszins waarom verzoekers vluchtmotief plots zo anders van aard is. Zijn *intake* als niet-begeleide minderjarige vreemdeling zou namelijk niet langer tijd in beslag genomen hebben indien hij beknopt verklaard zou hebben dat de taliban hem beschuldigden van spionage. Verzoekers vergoelijkungen, waarin hij volhardt in zijn verzoekschrift, vermogen allerminst te verklaren waarom hij bij aankomst en naderhand een danig verschillend vluchtmotief opgaf. Ten slotte bemerkt de Raad nog dat, hoewel niet wordt ontkend dat verzoeker een moeilijke reisweg achter de rug kan hebben gehad en vermoeid was, dit hem niet ontslaat van de plicht om de redenen voor het vertrek, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen, correct uiteen te zetten, ook bij de registratie van zijn verzoek.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op het gebruik van de fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling', ingevuld door het bureau MINTEH, merkt de Raad vooreerst op dat de fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling' deel uitmaakt van het administratief dossier en vervolgens van het rechtsplegingsdossier bij de Raad. Geen enkele bepaling verbiedt op algemene wijze dat een dergelijke fiche mee wordt betrokken bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. De fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling' wordt bij het eerste contact met de bevoegde autoriteiten opgesteld, dus vooraleer een voogd kon worden aangesteld of een raadsman kon worden toegewezen. Waar verzoeker oppert dat de fiche niet ondertekend is, noch door hemzelf, noch door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en dat niet alle rubrieken ingevuld zijn, neemt dit nog niet weg dat verzoeker op de vraag in de rubriek 'motief voor de immigratie naar België' uitdrukkelijk en ondubbelzinnig een ander motief opgaf dan hetgeen hij naderhand bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het commissariaat-generaal opgaf, waardoor de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen en vrees een ernstige knauw krijgt. De Raad wijst erop dat er in het administratief dossier, noch in het rechtsplegingsdossier enig element voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Dat het document niet werd opgesteld met het oog op de beoordeling van zijn asielaanvraag, dat niet alle rubrieken zijn ingevuld, dat het niet is ondertekend en dat de verklaringen hem niet werden voorgelezen, is op zich niet van aard aan te tonen dat de weergave van verzoekers verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn, laat staan dat hiermee geen rekening mag worden gehouden.

3.3.6.5. Los van deze opmerkelijke wijziging in het opgegeven vluchtmotief stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, bovenal vast dat verzoeker er niet in geslaagd is consistente verklaringen af te leggen over zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij op dat punt allesbehalve doorleefd en geloofwaardig overkomt. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden te weten of hij na het vinden van de bom nog een vijftal dagen dan wel een tweetal weken in Afghanistan heeft verbleven alvorens het land te ontvluchten. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de

alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Door te volharden in één versie van zijn verklaringen vermogt verzoeker de pertinente en in het administratief dossier steun vindende tegenstrijdigheid tussen zijn opeenvolgende verklaringen niet te weerleggen. Daar komt nog bij dat waar verzoeker later in het persoonlijk onderhoud als vertrekdatum uit Afghanistan de tweede of derde maand van 1399 opgaf, dit niet strookt met zijn eerdere verklaringen tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud dat hij een vijftiental dagen na het vinden van de bom op de vijftiengste van de eerste maand van 1399 vertrokken was. Waar hij in het verzoekschrift opwerpt dat hij analfabeet was en de data niet precies kende waardoor hij er de voorkeur aan gaf een ruim antwoord te geven, stipt de Raad aan dat dit *post factum* betoog geen afbreuk doet aan de inconsistente verklaringen van verzoeker tussen zowel zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal als tussen zijn opeenvolgende verklaringen tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Dat hij op de vraag wanneer hij zijn ouders voor het laatst gezien had tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat dit in de tweede maand van 1399 was, toont dan weer net aan dat verzoeker wel specifiek durfde te antwoorden.

3.3.6.6. Het door verzoeker geschetste gedrag van de taliban weet evenmin te overtuigen. Zo raakt het, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, vooreerst kant, noch wal dat de taliban enkel verzoeker, en niet tevens zijn broer W. die een even belangrijke rol speelde in het briefen van de informatie over de bom aan het districtshuis, zouden beschuldigen van het doorgeven van informatie. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt overwogen:

“Zo kwam duidelijk naar voren uit uw verklaringen dat u slechts verteld had tegen uw moeder wat u gezien had. Het was uw moeder die het toen tegen uw broer zei en hij lichtte de malik (= dorpsheer) erover in. De malik gaf de informatie daarna door aan het districtcentrum (CGVS, p. 13, 15). Toen de politie ter plaatse was en de bom had laten exploderen gingen heel wat dorpingen ter plaatse. Mensen vroegen zich af wie de bom gezien had en wie de overheid ingelicht had. U was daar ook bij en toen hoorden de mensen dat u de bom ontdekt had en dat het u en uw broer W. waren die de malik ingelicht hadden. U en uw broer W. werden ook naar het districtcentrum gevraagd. Jullie gingen er samen met de malik naartoe (CGVS, p. 13, 15, 16). Het mag daarom ten stelligste verbazen dat de taliban er niet aan dachten dat uw broer W. de reden was dat de overheid ingelicht werd over de bom. Dat u dan later verklaarde dat hij niet verdacht werd omdat mensen dachten dat u de overheid ingelicht had weet niet te overtuigen (CGVS, p. 18). Er kan immers verwacht worden dat de taliban iedereen die hun plan gedwarsboomd had zouden straffen, in casu quod non.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, wordt wel degelijk rekening gehouden met de door hem geschetste context en is het allerminst onlogisch, net gelet op deze context, dat de taliban alleen hem beschuldigden en vervolgden en niet tevens zijn broer W. Waar verzoeker blijft vasthouden aan zijn vergoelijking dat zijn broer W. niet verdacht werd omdat de dorpingen dachten dat hij de overheid had ingelicht, vermogt dit geenszins te verklaren waarom de taliban ook niet zijn broer zouden beschuldigen, aangezien verzoeker verklaarde dat de dorpingen hoorden dat hij en zijn broer de malik ingelicht hadden en dat zij beide, samen met de malik, naar het districtcentrum gingen.

Daar komt nog bij dat het gedrag van de taliban, toen ze de eerste keer bij verzoeker thuis langskwamen, merkwaardig overkomt, zoals in de bestreden beslissing als volgt wordt weergegeven:

“Verder is uw verklaring omtrent het gedrag dat de taliban stelden toen ze de eerste keer bij u thuis langskwamen zeer merkwaardig. Zo stormden ze gewapend uw huis binnen toen uw broer W. de deur opendeed. Uw broer probeerde ze tegen te houden maar dit lukte niet. De taliban doorzochten uw huis maar vonden u niet, omdat u er niet was op dat moment, waarna ze weer weggingen. Gedurende het bezoek zeiden de taliban niks (CGVS, p. 13, 16). Het doet echter de wenkbrauwen fronsen dat de taliban er klaarblijkelijk niet aan dachten om te vragen waar u was. Het is namelijk de logica zelve dat uw aanwezige familieleden die thuis waren wisten waar u was op dat moment. Dat de taliban zomaar weggingen nadat ze het huis doorzocht hebben doet vermoeden dat ze toch niet erg geïnteresseerd waren in u wat strijdig is met uw beweerde vrees. Deze door u geschilderde gang van zaken weet helemaal niet te overtuigen. Bovendien raakt het, zoals eerder gezegd, kant noch wal dat W. geen doelwit was terwijl de taliban hem evengoed als een spion hadden kunnen beschouwen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat de taliban naar zijn thuis kwamen en naar hem vroegen, merkt de Raad op dat verzoeker dit uiteraard kort aangaf op de open vraag over wat hij over het bezoek van de taliban wist, maar dat hij erna, gevraagd

wat de taliban zeiden toen zijn broer W. de deur opendeed, antwoordde dat ze onmiddellijk wilden binnenkomen en hem sloegen, dat ze gewoon het huis binnengingen en dat ze gedurende het bezoek niets zeiden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Het was dan ook niet onredelijk van de commissaris-generaal om te oordelen dat het de wenkbrauwen doet fronsen dat de taliban niet (echt) vroegen waar verzoeker was en dat ze bovenal zomaar weggingen nadat ze het huis doorzocht hadden, wat doet vermoeden dat ze niet echt in verzoeker geïnteresseerd waren, te meer daar ze na het eerste bezoek pas een maand later besloten om opnieuw langs te komen en aldus aan verzoeker de tijd gaven zijn vertrek uit Afghanistan te regelen. De Raad besluit dan ook dat het gedrag van de taliban niet te rijmen valt met de door verzoeker geschetste context.

3.3.6.7. Zoals in de bestreden beslissing daarenboven wordt gesteld, is het weinig ernstig te noemen dat verzoeker niet weet of zijn familie nog iets gehoord heeft van de taliban, na het tweede bezoek bij hem thuis en dat zijn verklaring omtrent het gedrag dat zijn broer W. stelde toen de taliban de eerste keer bij hem thuis langskwamen niet weet te overtuigen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker laat deze in zijn verzoekschrift geheel onverlet zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.6.8. Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn relaas twee brieven voor, een dreigbrief van de taliban en een brief van de dorpschefs (administratief dossier, map documenten, stukken 2 en 3). De inhoud van deze brieven komt evenwel niet overeen met de verklaringen van verzoeker. Uit de vertaling van de brieven blijkt immers dat de bom ontmanteld werd door een speciaal team van het districtshuis, terwijl verzoeker steeds bleef vasthouden aan het feit dat de bom tot ontploffing werd gebracht door de politie en zelfs schade veroorzaakt had aan de weg, het voetpad en een veld (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 13-15, 18). Verzoeker oefent in zijn verzoekschrift kritiek uit op de vertaling van de bevestigingsbrief, die een fout zou bevatten, namelijk daar “*to diffuse*”, zoals vermeld in de vertaling, er volgens hem op wijst dat de bom wel degelijk ontplofte. In de verweernota van de verwerende partij wordt aangehaald dat de vertaler doelde op het werkwoord “*to defuse a bomb*” wat volgens de *Cambridge Dictionary*, waarvan een uittreksel bij de verweernota is gevoegd, wil zeggen dat de bom ontmanteld werd, zoals ook in de bestreden beslissing werd geargumenteerde en dat de schriftelijke vertaling een schrijffout bevat. Daarnaast, zo stelt de verwerende partij terecht, kan ook uit de formulering “*to diffuse the bomb*” niet worden afgeleid dat de bom ontploft zou zijn. De Raad treedt het oordeel van de verwerende partij in deze bij, temeer er in de vertaling van de brief van de dorpschefs wordt gesteld dat “*district house sent a special team to diffuse the bomb and saved a lot of lives of innocent people*”, waaruit kan worden afgeleid dat de bom ontmanteld werd. Dat het *in casu* om een onofficiële vertaling zou gaan, waarbij de naam van de tolk niet vermeld is en het niet mogelijk is om na te gaan of het om een beëdigde tolk gaat, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Hetzelfde geldt voor de blote bewering dat verzoeker, daar hij niet persoonlijk aanwezig was op het moment van de ontploffing, uit de luide knal die hij hoorde afleidde dat de bom tot ontploffing werd gebracht. De bevestigingsbrief werd overigens opgesteld op vraag van verzoekers familie, zodat deze tevens een gesolliciteerd karakter vertoont, en gelet op de tegenstrijdigheid tussen de inhoud ervan met verzoekers verklaringen, de ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet vermag te herstellen.

Wat de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de taliban betreft, wordt in de bestreden beslissing genoegzaam gesteld dat het alle logica ontbeert dat deze geschreven zou zijn één dag nadat verzoeker de bom ontdekt had, dat de taliban erna nog vier dagen zouden gewacht hebben om hem te komen zoeken en dat de brief pas afgegeven zou zijn toen de taliban na ongeveer een maand voor de tweede keer bij verzoeker thuis langskwamen. Het geheel van deze bevindingen is onaannemelijk en verzoeker slaagt er niet in, door louter te beweren dat hij zich niet in de geest van de taliban kan verplaatsen, deze pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Wat betreft het geheel van de neergelegde Afghaanse documenten, dient bijkomend te worden gewezen op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief (administratief dossier, map landeninformatie, COI Focus “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021 (*update*)). De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad mogen aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom

deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). De Raad merkt op dat de voorliggende brieven wel degelijk inhoudelijk beoordeeld zijn, zodat het betoog van verzoeker dat zonder enige concrete analyse automatisch wordt geconcludeerd dat de aanwezige documenten frauduleus zijn, niet dienstig is.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in de continentale rechtstraditie. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaken hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

3.3.6.9. De volledigheidshalve in de bestreden beslissing opgenomen motieven met betrekking tot de incoherenties in verzoekers relaas over het al dan niet in leven zijn van zijn vader, in verband met het kennen van de Afghaanse maanden en seizoenen en de vermelding op zijn taskara dat hij student is terwijl hij aangaf nooit naar school te zijn geweest, alsook het gegeven dat verzoeker verschillende Europese landen heeft doorkruist zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, acht de Raad bijkomstig en niet determinerend, wat evenwel niet belet dat deze vaststellingen steun vinden in het administratief dossier. Kritiek op deze overtuigende motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

3.3.6.10. Verzoeker wijst tot slot op het profiel van zijn broer H., van wie hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze werkzaam was als militair met de Amerikanen in de provincie Kunar en haalt aan dat de *protection officer* niet heeft geverifieerd of hij een vrees had vanwege het beroep van zijn broer en dat hij volgens de EUAA *Guidance Note* van april 2022 een risicoprofiel kan hebben. Ter staving van het profiel en de werkzaamheden van zijn broer voegt verzoeker meerdere (niet-originele) stukken bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota. Concreet gaat het om een kopie van een certificaat van deelname aan een antiterrorismeopleiding in 2007, een kopie van een "*certification letter*" van de Amerikaanse ambassade in Kabul van 4 september 2014, een kopie van een werk- en wapenkaart uitgegeven op 28 december 2012, een aanbevelingsbrief voor goede diensten van december 2012 tot april 2014 en een kopie van een foto waarop drie niet nader geïdentificeerde mannen in een uniform staan afgebeeld. De Raad stelt vooreerst vast dat de overgemaakte documenten geen originelen zijn, maar slechts kopieën betreffen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan, kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend. Bovendien blijkt, zo weze herhaald, uit de stukken gevoegd bij het administratief dossier dat Afghaanse documenten sowieso een beperkte bewijswaarde hebben. De Raad acht het bovendien opmerkelijk dat verzoeker deze documenten, die moeten duiden op een tewerkstelling van verzoekers broer bij het leger tussen de periode 2011-2014, pas in het kader van zijn beroepsprocedure voorlegt. In de aanvullende nota, noch ter terechtzitting licht verzoeker overigens toe om welke reden hij deze documenten nu pas voorlegt, laat staan dat hij aantoont dat overmacht hem verhinderde reeds eerder de documenten over te maken. Overigens, tijdens het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 8 februari 2022 en dus ruim na de machtsvername door de taliban, maakte verzoeker geenszins melding dat hij een vrees voor vervolging koestert omwille van het profiel van zijn broer. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekers broer (in het verleden) werkzaam is geweest voor het Afghaanse leger, dan kan uit deze omstandigheid nog niet worden afgeleid dat verzoeker op grond daarvan een nood aan internationale bescherming zou hebben. Een dergelijke nood dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke. In zijn verzoekschrift komt verzoeker voor het eerst op de proppen met een dergelijke vrees, maar hij slaagt er niet in om deze te concretiseren, ook niet in zijn aanvullende nota.

Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger of samen met de Amerikanen hebben gewerkt (zie o.a. EUAA Afghanistan: *Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 54-55, 58-59). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid, hetgeen *in casu* niet van toepassing lijkt te zijn. De Raad stipt verder aan dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn ouders en broers en zussen alsook andere verwanten in Afghanistan zijn gebleven en dat hij nergens aangaf dat zij problemen ondervinden omwille van de werkzaamheden van verzoekers broer bij het leger (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10-12).

Verzoeker maakt zodoende *in casu* wegens de (eerdere) werkzaamheden van zijn broer H. geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

3.3.6.11. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

3.3.6.12. Verzoeker wijst in het verzoekschrift nog op het feit dat uit verschillende ‘rapporten’ blijkt dat de taliban personen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven beschouwen als hun vijanden, spionnen of ongelovigen. Hij benadrukt dat de taliban momenteel de volledige controle over het grondgebied en de staatsinstellingen hebben, waardoor zij iedereen die terugkeert naar Afghanistan kunnen identificeren. Verzoeker oppert in dit verband dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan rechtstreeks door de taliban zal worden geïdentificeerd en in een categorie zal worden ingedeeld vanwege zijn verblijf in Europa. Hij meent dat hij hierdoor zeer waarschijnlijk zal worden mishandeld. Te meer daar uit talrijke rapporten blijkt dat buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen talrijk zijn sinds de taliban de macht overnamen.

Vervolgens kan op basis van de objectieve landeninformatie, aanwezig in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechterlijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker maakt vooreerst nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat hij een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat hij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Hij brengt immers geen enkele concrete informatie aan die betrekking heeft op zijn persoonlijk situatie en die invulling geeft aan de beweerde verwestering. De duur van zijn verblijf in België sinds eind november

2020 is, zonder verdere invulling ervan, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn ter terechtzitting bevestigde verklaring dat hij nog in regelmatig contact staat met zijn familie. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en in België in het bijzonder, zonder meer, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Met zijn zeer summier betoog maakt verzoeker tevens niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als verwesterd, ongelovige of spion dan wel 'besmet' door de westerse waarden en als persoon die de sociale normen niet respecteert.

De Raad herinnert eraan dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen.

Wat betreft het betoog over het leven onder talibanbewind en de verwijzing naar talrijke rapporten over buitengerechterlijke executies en gedwongen verdwijningen sinds de taliban aan de macht kwamen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

3.3.6.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten

slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hierover anders doen denken. Waar hij hierin verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Waar verzoeker stelt dat de toepassing van de subsidiaire bescherming een verantwoordelijkheid van de actoren vereist, maar dat deze verantwoordelijkheid niet impliceert dat deze actoren vrijwillig handelen daar artikel 15 (b), van de Kwalificatierichtlijn anders zinloos zou zijn, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad bemerkt dat het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst een aspect van de socio-economische situatie in dit land betreft, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten *M'Bodj* (C-542/13) en *M.P.* (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van een actor. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 (p. 32 en 115) en in de EASO *"Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)"* van december 2016 (p. 109). Ten slotte wijst de Raad erop dat ook het EHRM verwijst naar een element van opzettelijkheid in zijn rechtspraak (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *Sufi en Elmi*, § 281).

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest *"Sufi en Elmi"*, kan hij evenmin worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *"Sufi en Elmi"* is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *"Sufi en Elmi"*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *"Sufi en Elmi"* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *"Sufi en Elmi"* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *"Sufi en Elmi"* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en dat deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt

dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 257 586 van 1 juli 2021 van de Raad, dient onderstreept te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Met zijn verwijzing naar een uittreksel uit Asylos "*Afghanistan. COI Repository. 1st September 2021 – 27th July 2022*" (stuk 4 bij het verzoekschrift) en het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de taliban waarbij burgerslachtoffers vielen, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet rekening gehouden.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij de aanvullende nota van 17 april 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is en dient vernietigd te worden totdat een betrouwbaar en volledig informatieverlag wordt opgesteld. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Het verzoekschrift stelt dat voorheen aan een Afghaan de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de taliban de macht hadden. Dergelijk argument, nog los van het feit dat dit een blote bewering betreft, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling met betrekking tot de afname van het geweld en de verbeterde veiligheidssituatie, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het verleden, naar het conflict tussen de taliban en de toenmalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen. Deze situatie bestaat niet langer, omdat enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict zijn verdwenen.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

3.3.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS